

Տասներկուերորդ հաղորդում

**Հոգևոր սկզբունքները, կյանքի դասերն ու սուրբ նախազուշացումները
բարի երկրի վայելքի առնչությամբ,
որոնք տեսնում ենք Թագավորաց առաջին և երկրորդ գրքերի
հինգ գլխավոր կերպարներով**

Գրվածքների ընթերցում. Ա Թգ 2:27-30, 35, 3:21, 12:3-5, 23, 18:1-4, 23:16-18, 9:1-2,
17, 13:13-14, 15:19, 23, 16:1, 12-13, 30:6բ-10, 26:19բ, Բ Թգ 11:1-27

**I. Հեղիի օրոք հին քահանայությունը կարծրացել ու թուլացել էր
(Ա Թգ 2:12-29), և Աստված ցանկանում էր նոր սկիզբ ունենալ Իր հավիտե-
նական տնտեսությունն իրագործելու համար.**

Ա. Մենք բոլորս պետք է մերժենք կարծրացածության, հնության, գաղջութ-
յան ու հպարտության հետ կապված ցանկացած բան և Տիրոջ հանդեպ
մեզ պահենք դատարկ, բաց, թարմ, նոր, կենդանի և երիտասարդ. մենք
պետք է մեկ լինենք Նրա այն ցանկության հետ, որ Քրիստոսի հետ մեկ
լինենք, լցված լինենք Քրիստոսով և զբաղված լինենք Քրիստոսով, որ-
պեսզի ապրենք Քրիստոսին՝ Քրիստոսի Մարմնի կառուցման համար՝
Հյտ 3:15-22, Ղկա 18:17, Փլպ 3:7-14, Գղտ 1:15-16, 2:20, 4:19, Եփս 4:16:

Բ. Հեղիի օրերին Աստծու խոսքը հազվագյուտ էր. Աստծու խոսելը գրեթե
կորսվել էր (Ա Թգ 3:1). քահանայության մեջ առաջին բանը, որ քահա-
նան պետք է անի, Աստծու անունից խոսելն է (Ելց 28:30). քահանան
պետք է լինի մարդ, ով մտերմիկ է Աստծու հետ, մեկ է Աստծու հետ, ճա-
նաչում է Աստծու սիրտը և բարբառում է Աստծու հավիտենական տնտե-
սության եզակի ու առողջ ուսմունքը (Ա Տմթ 1:3-4, 6:3):

Գ. Հեղին Սամուելին սովորեցրել էր ասել. «Խոսիր, ո՛վ Եհովա, քանի որ Քո
ծառան լսում է». որպեսզի Տիրոջ անունից խոսենք և Նրա հետ մեկ լի-
նենք Նրա հավիտենական տնտեսությունն իրագործելու համար, մենք
պետք է նախ գնահատենք և ուշադիր լսենք Նրա խոսելը, որպեսզի ճա-
նաչենք Նրա ցանկությունն ու նախասիրությունը՝ Ա Թգ 3:9-10, 21, Եսյ
50:4-5:

Դ. Հեղին անտեսում էր քահանայությունը՝ իր երկու չար որդիներին ան-
փութորեն դաստիարակելիս (Ա Թգ 2:28-29). սա հանգեցրեց նրա պատ-
մության ողբերգական վախճանին, բարի երկրի նրա վայելքի ավարտին
և աստվածային հայտնության մեջ, այսինքն՝ Աստծու անունից խոսելու
մեջ քահանայության մարելուն. այսօր, նայելով Հեղիին, մենք պետք է
սովորենք բարձր գնահատել այն, ինչ Աստված մեզ տվել է Իր վերա-
կանգնման մեջ:

**II. Սամուելը հավատարիմ էր Աստծուն Աստծու տված իր բոլոր կարգավիճակ-
ներում և պաշտոններում.**

Ա. Որպես ղևտացի՝ նա ծառայում էր Աստծուն իր ողջ կյանքում. որպես
ուխտավոր՝ նա առանց ձախողվելու պահում էր իր նվիրաբերումը

(Խ. 35). որպես քահանա-մարգարե՝ նա ազնվորեն խոսում էր Աստծու անունից և սկիզբ դրեց մարգարեների ծառայությանը, որը փոխարինելու եկավ մարող քահանայությանը աստվածային հայտնության հարցում. որպես դատավոր՝ նա հավատարիմ էր Աստծու հանդեպ և արդարացի՝ ժողովրդի հանդեպ՝ վերջ դնելով դատավորների ծառայությանն ու բերելով թագավորների ծառայությունը, որպեսզի փոխի դարաշրջանը Աստծու տնտեսության իրականացման համար:

Բ. Որպես նա, ով աշխատում էր Աստծու հետ միասին՝ Նրա տնտեսությունն իրականացնելու համար (Հվի 5:17, Բ Կրթ 6:1ա), Սամուելը հաստատվեց որպես Եհովայի մարգարե, որպեսզի խոսի Նրա անունից՝ լսելով Նրա խոսքը (Ա Թգ 3:9-10, 20-21). մենք պետք է մշտապես վարժվենք, որպեսզի ակննջ ունենանք «[լսելու], թե ի՞նչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին» (Հյտ 2:7). ավելին՝ մենք պետք է հետևենք Մարիամի մուռնին, ով «Տիրոջ ոտքերի մոտ նստեց ու Նրա խոսքն էր լսում» (Դկս 10:38-42).

1. Մարիամը նստեց *Տիր Հիսուսի* և ոչ թե մեկ ուրիշի ոտքերի մոտ. ոչ մի միջոց ավելի լավը չէ, քան ամեն պահի Նրա մոտ գալը՝ սիրելով Նրան, երկրպագելով Նրան և անդադար հաղորդակցվելով Նրա հետ ու մնալով Նրա ներկայության մեջ:

2. Մարիամը նստեց Տիրոջ *ուրբերի մոտ*. նա խոնարհ դիրք գրավեց, որպեսզի լսի Տիրոջ խոսելն ու ընդունի Նրա օրհնությունը. խոնարհությունը սեփական անձը նսեմացնելը չէ, խոնարհությունը սեփական անձը անտեսելն է, այն մերժելն ու մեզ ոչինչ համարելը:

3. Նա *նստեց*. նրանք, ովքեր զբաղված են Տիրոջ ներկայությունից շեղվելու աստիճանի, թափառող միտք ու տատանվող մտքեր ունեն. նրանք պետք է կանգ առնեն, որպեսզի ամեն օր անձնական ժամանակ անցկացնեն Տիրոջ հետ:

4. Նա *Տիրոջ խոսքն էր լսում*. խոսքը, որ Տերը խոսում է մեզ հետ, հոգի և կյանք է (Հվի 6:63). Տիրոջ խոսքը նրա լսելը Տիրոջը հնարավորություն տվեց Իրեն նրան փոխանցելու և Իրեն նրա մեջ բաշխելու, որպեսզի նա հենց Տիրոջը ձեռք բերի:

Գ. Սամուելը լիակատար կերպով վայելում էր բարի երկրի իր բաժինն իր ողջ կյանքում. այսպիսով՝ նորկտակարանյան իմաստով կարելի է ասել, որ Քրիստոսին նրա վայելելու մեջ ոչ մի թերություն չկար. Սամուելի պատմության միակ թերությունն այն էր, որ նա իր երկու որդիներին դատավորներ նշանակեց Իսրայելի զավակների միջավայրում՝ Ա Թգ 8:1-3.

1. Սամուելի որդիների անարդարացի ճանապարհները հակառակ էին իրենց հոր ողջ կյանքում ունեցած մաքուր ու արդարացի ճանապարհին (12:3-5, 23) և առիթ դարձան, որ Իսրայելի ժողովուրդը Սամուելին խնդրի մի թագավոր նշանակել, որը կդատի իրենց, ինչպես բոլոր ազգերի մոտ էր (8:1-7). ուստի Սամուելի որդիները չպետք է որպես

ԱՌԱՋԻՆ ԵՎ ԵՐԿՐՈՐԴ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԳՐՔԵՐ

դատավորներ դիտարկվեն Իսրայելի ժողովրդի միջավայրում (Գրծ 13:20), և Սամուելին՝ նրանց հորը, պետք է համարել վերջին դատավորը:

2. Մարդկային տեսանկյունից Սամուելն այս հարցում սխալ գործեց, բայց այս սխալն Աստծուն օգնեց շտկելու իրավիճակն Իր ժողովրդի միջավայրում՝ բերելով թագավորունը Իր տնտեսության իրագործման համար:

III. Հովնաթանը սիրում էր Դավթին, նրա հետ ուխտ կապեց և կանխասաց, որ Դավիթը թագավոր է դառնալու, և որ թագավորությունը նրա թագավորությունն է լինելու՝ Ա Թգ 18:1-4, 19:1-7, 20:8, 14-17, 41-42, 23:16-18.

Ա. Սավուդի մտադրությունը թագավորությունը Հովնաթանի համար պահպանելն էր, սակայն Հովնաթանը չէր կամենում թագավորությանը տիրել, այլ ընդունում էր, որ գահին պետք է Դավիթը լիներ:

Բ. Հովնաթանը պետք է սրա մասին իր հորն ասեր, այնուհետև թողներ իր հորը, որպեսզի Դավթի հետ լիներ. եթե Հովնաթանը հետևեր Դավթին, դա որպես նախատիպ կխորհրդապատկերեր այսօր մեր հետևելը Քրիստոսին և Նրան առաջնություն տալը՝ Կղս 1:18բ, Հյտ 2:4:

Գ. Հովնաթանը կորցրեց Աստծու խոստացած բարի երկրում իր բաժնի պատշաճ և լիակատար վայելքը՝ Դավթին ըստ Աստծու կամքի չհետևելու պատճառով, ինչի պատճառը իր հոր հանդեպ իր բնական կապածությունն էր. թեև Հովնաթանը գիտակցում էր, որ Դավիթը թագավոր է լինելու, նա մնաց իր հոր հետ. դրա ողբերգական հետևանքը եղավ այն, որ նա կիսեց իր հոր ճակատագիրն ու նրա հետ վախճանվեց մարտի ժամանակ՝ Ա Թգ 31:2-6:

Դ. Հովնաթանը կանգնած էր Սավուդի և Դավթի միջև. նա մեկ մարդ էր՝ կանգնած երկու սպասավորությունների միջև. նա պետք է հետևած լիներ երկրորդ սպասավորությանը, բայց քանի որ նրա փոխհարաբերությունն առաջին սպասավորության հետ չափազանց խոր էր, նա չկարողացավ ազատվել դրա կապանքներից.

1. Յուրաքանչյուր դարաշրջանում Տերը հատուկ բան է ուզում իրագործել. Նա մտադիր է Իր համար որոշակի բաներ վերականգնել և Իր տարբեր աշխատանքներն իրականացնել. որոշակի վերականգնումն ու աշխատանքը, որ Նա անում է մի դարաշրջանում, այդ դարաշրջանի սպասավորությունն է՝ հմնտ Ծնդ 6:13-14:

2. Դավիթն իր դարաշրջանի սպասավորն էր՝ այդ դարաշրջանի սպասավորությամբ հանդերձ (Գրծ 13:21-22, 36ա). Հին Կտակարանում Նոյն ուներ իր դարաշրջանի սպասավորությունը՝ տապանը կառուցելը, Մովսեսն ուներ իր դարաշրջանի սպասավորությունը՝ խորանը կառուցելը, իսկ Դավիթն ու Սողոմոնն ունեին իրենց դարաշրջանի սպասավորությունը՝ տաճարը կառուցելը:

3. Դարաշրջանի սպասավորը, որն ունի դարաշրջանի սպասավորությունը, տարբերվում է տեղական սպասավորներից. Մարտին

ԲՅՈՒՐԵՂԱՅՈՒՄ-ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ՈՒՐՎԱԳԻՐ

Լյութերն իր դարաշրջանի սպասավորն էր, և Նելսոն Դարբին նույնպես իր դարաշրջանի սպասավորն էր. ներկա դարաշրջանի սպասավորության մակարդակին հասնելու համար մենք պետք է տեսություն տեսնենք. Մեղքողն ամուսնացավ Դավթի հետ, բայց այդպես էլ ոչինչ չտեսավ. նա միայն տեսավ Դավթի արտաքին իրավիճակը և չկարողացավ այն հանդուրժել. արդյունքում նա հետևում թողնվեց՝ Բ Թգ 6:16, 20-23:

4. Նոր Կտակարանում Տեր Հիսուսի սպասավորությունը եկեղեցին՝ որպես Քրիստոսի Մարմինը, կառուցելն է (Մտք 16:18). բազում օժտված մարդիկ, որոնք առաջացվել են Տիրոջ համբարձման մեջ, միայն մեկ սպասավորություն ունեն, այն է՝ Քրիստոս սպասավորել Քրիստոսի Մարմինը՝ եկեղեցին, կառուցելու համար. այս կառուցումը իրագործվում է ոչ թե անմիջականորեն օժտված մարդկանց կողմից, այլ սրբերի, որոնց օժտվածները կատարելագործել են (Եփս 4:11-12, 16):
5. Աստծու կառուցման սպասավորության մեջ կան մարդիկ, որոնք առաջնորդություն են ստանձնում այդ սպասավորության մեջ յուրաքանչյուր դարաշրջանում. թող Տերը բացի մեր աչքերը՝ տեսնելու, որ որպես մարդիկ՝ մենք պետք է քրիստոնյաներ լինենք. եթե մենք քրիստոնյաներ ենք, պետք է մտնենք Տիրոջ՝ այս դարաշրջանում ունեցած սպասավորության մեջ:
6. Աստծու ողորմությունն է այն, որ մարդը տեսնում է դարաշրջանի սպասավորությունն ու դրա հետ շփում ունենում. սակայն լիովին այլ բան է, երբ մարդը քաջություն է ունենում թողնելու անցյալ սպասավորություններն ու մտնելու Աստծու ներկա սպասավորության մեջ՝ հմնտ Ա Թգ 14:1-46, Բ Թգ 6:16, 20-23:
7. Դարաշրջանի սպասավորությունը Աստծու մարդկանց է սպասավորում ներկա ճշմարտությունը. Բ Պտ 1:12-ում «ներկա ճշմարտություն» արտահայտությունը կարելի է նաև թարգմանել որպես «արդի ճշմարտություն». Տիրոջ յուրաքանչյուր մշակ պետք է Աստծուց հարցնի, թե ներկա ճշմարտությունն ինչ է՝ Մտք 16:18, Եփս 4:15-16, Հյտ 2:7, 11, 17, 26-29, 3:5, 12, 21, Սղմ 48:2, Հյտ 19:7-9, 21:2:

IV. Սավուղն ընտրվել էր Աստծու կողմից և օժվել Սամուելի կողմից՝ Իսրայելի թագավոր լինելու՝ Ա Թգ 9:1-2, 17, 10:1, 24.

- Ա. Սավուղն առնվազն երկու անգամ չհնազանդվեց Աստծու խոսքին, այնպես որ կորցրեց իր թագավորումն ու իր թագավորությունը (13:13-14, 15:19, 23, 28:17-19). երբ Սավուղը Ա Թգ 15-րդ գլխում չհնազանդվեց Աստծուն, նա փաստորեն ապստամբեց Նրա դեմ:
- Բ. Այս գլխում Սամուելը Սավուղին ասաց. «Ապստամբությունը գուշակության մեղքի պես է, ու ամբարտավանությունը կռապաշտության ու թերափիմների պես է» (խ. 23ա). գուշակություն կիրարկել նշանակում է շփում ունենալ չար ոգիների հետ. այն, ինչ Սավուղն արեց Աստծու դեմ

ԱՌԱՋԻՆ ԵՎ ԵՐԿՐՈՐԴ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԳՐՔԵՐ

ապստամբելիս, նման էր գուշակության մեղքի. նա չէր ենթարկվում Աստծուն և Աստծու համար փաստորեն դարձավ թշնամի. արդյունքում նա կորցրեց թագավորելու իրավունքը:

Գ. Սավուղի ողբերգական վախճանը լիովին պայմանավորված էր նրա՝ Աստծու տնտեսության հանդեպ պատշաճ վերաբերմունք չունենալով. Աստված, ցանկանալով կառուցել Իր թագավորությունը Իր ընտրյալ ժողովրդի միջավայրում, Սավուղին բերել էր Իր տնտեսության մեջ, բայց Աստծու տնտեսությանը մասնակցելու և դրա հետ համագործակցելու փոխարեն, Սավուղը եսասեր գտնվեց և Աստծու թագավորությունն իր շահերի համար օգտագործեց, որպեսզի կառուցի իր սեփական միապետությունը. նա լցված էր թագավորման մասին մտքերով, ներառյալ մտքերն այն մասին, որ իր որդին ժառանգելու է գահը՝ 20:31:

Դ. Այս բանում Սավուղը ծայրաստիճան եսասեր էր և սխալ. ի վերջո Աստված թողեց Սավուղին և հատեց նրան՝ նրա վրայից պատռելով թագավորությունը (15:28). քանի որ Աստված թողեց Սավուղին, նա մենակ մնաց, ինչպես մի որբ, և դժվարին պահին նրան որևէ օգնություն չցուցաբերվեց:

Ե. Սավուղի եսասիրության պատճառով Իսրայելի ժողովուրդը պարտություն կրեց և կոտորվեց փղշտացիների դեմ պատերազմելիս, իսկ Սավուղն ու նրա որդիները սպանվեցին. Սավուղի՝ իր և իր որդու համար թագավորություն ձեռք բերելու փառասիրական ձգտումը՝ Դավթի հանդեպ իր խանդով հանդերձ, նրանից առգրավեց Աստծու խոստացած բարի երկրի վայելքն ու վերջ դրեց դրան՝ 20:30-34:

Զ. Սավուղի, նրա երեք որդիների և նրա զինակրի միաժամանակյա մահը Աստծու արդար դատաստանն էր մեկի հանդեպ, ով ապստամբել էր Աստծու դեմ, Նրան օգտագործել իր շահերի համար ու դարձել Նրա թշնամին (Ա Մնց 10:13-14). Սավուղի ողբերգական վախճանից պետք է յուրացնենք մեր մտեղին խաչելու և մեր եսասիրությունը՝ մեր սեփական շահն ու սեփական ձգտումը, մերժելու դասը (Գղտ 5:24, Մտթ 16:24, Փլպ 2:3):

Է. Սավուղի սարսափելի վախճանի մասին գրառումը խիստ նախազուշացում է բոլոր նրանց համար, ովքեր ծառայում են Աստծու թագավորության մեջ, որ Աստծու թագավորության ներսում առանձին աշխատանք չկատարեն և թագավորության մեջ ոչինչ չհարաշահեն. մենք չպետք է Սավուղի պես լինենք՝ փորձելով մեզ համար «միապետություն» կառուցել. ընդհակառակը, մենք բոլորս պետք է կատարենք Աստծու թագավորությունը՝ Քրիստոսի Մարմինը, կառուցելու եզակի աշխատանքը՝ Ա Թգ 31:1-13:

V. Դավիթը Սամուելի միջոցով Աստծու կողմից ընտրվեց և օծվեց՝ Իսրայելի թագավոր լինելու՝ 16:1, 12-13.

Ա. Գողիաթին սպանելուց հետո Դավիթը Իսրայելի կանանց կողմից ավելի բարձր գովքի արժանացավ, քան Սավուղը (18:7), բայց Դավիթի

ԲՅՈՒՐԵՂԱՅՈՒՄ-ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅԱՆ ՈՒՐՎԱԳՐԵՐ

պարագայում ոչ մի ակնարկ չենք տեսնում, որ նա հպարտացավ կամ որ թագավորելու փառասիրական ձգտում ունեցավ. երբ Դավիթն անցնում էր Սավուդի հալածանքի փորձությամբ, նա հավանության արժանացավ որպես այն հարմար մարդը, ով իրականացնելու է Աստծու տնտեսությունը՝ երկրի վրա հաստատելով Աստծու թագավորությունը:

- Բ. Երբ Դավիթը ենթարկվում էր Սավուդի հալածանքին, նա Սավուդին ոչնչացնելու երկու հնարավորություն ունեցավ, բայց Դավիթը դա չարեց Աստծուց իր երկյուղելու պատճառով, քանի որ Սավուդն Աստծու օծյալն էր. սա ցույց է տալիս, որ Դավիթն Աստծու թագավորության մեջ պատշաճ կարգուկանոն էր պահում՝ զգ. 24 և 26, հմմտ Հռմ 12:3:
- Գ. Անկասկած, Դավիթը շատ բան սովորեց իր վրեժը չլուծելու, այլ Աստծու մտահղացման համար իրեն ուրանալու հարցում՝ հիմնվելով այն բանի վրա, որ ինքն Աստծու սրտի համաձայն եղող մարդ էր՝ Ա Թգ 13:14ա:
- Դ. Դավիթը Իսրայելի իսկական զավակի տիպիկ օրինակ է Աստծու ընտրյալ ժողովրդին Նրա խոստացած ու տված բարի երկիրը վայելելու հարցում. նա ապավինում էր Աստծուն և քայլում էր Աստծու հետ՝ ըստ Նրա գերիշխանության և ըստ Նրա առաջնորդության ու ցուցումների, իր բոլոր փորձություններում. Դավիթը հույս ուներ մնալու բարի երկրում, որպեսզի կիսեր Աստծու ժառանգությունն ու ծառայեր Նրան՝ 17:36-37, 23:14-16, 30:6բ-10, 26:19բ:
- Ե. Դավթի անկեղծ վստահությունն Աստծու հանդեպ և նրա հավատարիմ քայլքն Աստծու հետ նրան լիովին որակավորեցին վայելելու բարի երկիրը բարձր աստիճանի, այն էլ՝ թագավորման աստիճանի՝ ըստ Աստծու սրտի՝ թագավորությամբ հանդերձ, որը դարձավ Աստծու թագավորությունը երկրի վրա. Դավիթը մեկ էր Աստծու հետ. այն, ինչ իրենն էր, Աստծունն էր, և այն, ինչ Աստծունն էր, իրենն էր. նա և Աստված միայն մեկ թագավորություն ունեին. այդպիսի մարդը ծայրաստիճան վայելում էր բարի երկիրը, որը Զրիստոսի նախատիպն էր:
- Զ. Սավուդի մահից հետո «Սավուդի տան և Դավթի տան միջև երկար պատերազմ եղավ, բայց Դավիթը հետզհետե հզորանում էր, իսկ Սավուդի տունը հետզհետե տկարանում էր» (Բ Թգ 3:1). Դավիթը հաստատվեց Աստծու կողմից որպես թագավոր՝ իր թագավորությամբ հանդերձ, որը բարձրացվեց ի սեր Աստծու ժողովրդի՝ Իսրայելի (5:6-25). ավելին՝ «Դավիթը գնալով հզորանում էր, ու Եհովան՝ զորքերի Աստված, նրա հետ էր» (Խ. 10). սա ցույց է տալիս, որ Դավիթն ուներ Աստծու ներկայությունը:
- Է. Եթե որևէ հարցում մենք ներքին զգացում չունենք, որ Տերը մեզ հետ է, պետք է զգուշանանք և վերանայենք մեր ճանապարհը (Ա Թգ 16:14). Տիրոջ վերականգնման մեջ ամեն անգամ, երբ ինչ-որ բան ենք անում, պետք է հոգանք Տիրոջ ներկայության զգացողության համար. մենք բոլորս պետք է յուրացնենք երկու բաների համար հոգալու դասը՝ Աստծու

ԱՌԱՋԻՆ ԵՎ ԵՐԿՐՈՐԴ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԳՐՔԵՐ

ներքին ներկայության և մեր միջավայրում արտաքին հաստատման համար (հմմտ Բ Թգ 5:11-12):

Ը. Բացի դրանից՝ մենք բոլորս պետք է Դավթի դասերը յուրացնենք ինչպես բացասական կողմից, այնպես էլ դրական կողմից. մսեղի տենչանքն ավերող տարր է, որը կարող է կործանել մեզ. եթե Դավթի նման բարեպաշտ մարդը գայթակղության ենթարկվեց, մի՞թե մենք կարող ենք խուսափել՝ 11:1-27, հմմտ Բ Տմթ 2:22, Ա Կրթ 6:13, 18.

1. Անկախ մեր հոգևոր ձգտման մեջ ունեցած ձեռքբերումներից՝ մեզնից ցանկացած մեկը կարող է այդպիսի մեղք գործել. մենք պետք է Աստծու ներկայության մեջ լրջորեն կարդանք այս գրառումը. այս գրառումը մեզ զգուշացնում է, որ մսեղիին հագուրդ տալը լուրջ բան է. Դավիթը գայթակղվեց՝ պարզապես մեկ հայացք զցելով, այնուհետև նա ձախողվեց ժուժկալելու հարցում:

2. Բոլոր սրբերը, հատկապես երիտասարդները, պետք է քննեն իրենց սրտերը և սրտում վճռական որոշում կայացնեն՝ երբեք մսեղիին հագուրդ տալու ճանապարհով չզնայու (Դտվ 5:15-16). մենք պետք է ասենք. «Տե՛ր Հիսուս, ես սիրում եմ Քեզ. ես Քո կարիքն ունեմ, և ես ընդունում եմ Քեզ». եթե սա ասենք, Նա կլինի մեր Փրկիչը և մեր դիմամիկ փրկությունը. որպես պնևմատիկ Քրիստոսը՝ Նա կփրկի մեզ, կպահպանի մեզ և կպաշտպանի մեզ այս դարաշրջանի պղծությունից, որպեսզի պահպանենք այն փառքը, որը ձեռք ենք բերել: